



# FÉNYSUGÁR

Evangéliumi hitébresztő és hitmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Dr. Farkas Mária diak. főtestvér. — Laptulajdonos: „Fébé“ Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 P 25 fillér, többes küldésnél 2 P. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Trauschenfels Elza, diakonissza főnöknő. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a.

## „GONDJA VALA RÁJOK ISTENNEK.“

II. Mózes 2, 25b.

Izrael fiai Egyiptomban nagy nyomorúságban éltek. A Faraó kegyetlenül megsanyargatta őket. „És fohászzkodtak és kiáltanak vala és feljuta a kiáltásuk Istenhez. És gondja vala rájok Istennek.“ Még senki nem tudta, nem sejtette, hogy mi fog történni. Isten azonban munkában volt. Nevelte, felkészítette az eszközt, aki által cselekedni fog hatalmas, csodálatos dolgokat. Eljött Mózes. Következtek a csapások. Az izraeliták félték, csüggedeztek, hogy majd még rosszabb lesz minden, — pedig mindez elsősorban nekik szólt, hogy meglátassák, ki az az Isten, aki ki akarja vezetni őket Egyiptom földjéről. Megláthatták, hogy az Ő hatalmas kezére reábizhatják magukat. Azután következett a csodák újabb sorozata: a Veres tengeren át, a pusztában. Hadd tanulják meg, hogy nincs akadály, nincs szükség, ha Isten jár az Ő népével. A törvényadás útján meg akarta szentelni népét. A tejjel-mézzel folyó Kánaánban pedig hazát készített számára. Bizony gondja vala rájok az Istennek!

Gondja van Istennek reánk is.

A Golgothán felállította a keresztet. Egyszülött Fiát adta oda, hogy megszabadítson minket a bűntől, haláltól, az ördög hatalmától és örökkévaló, boldog otthonot készítsen nekünk magánál a mennyben.

Gondja van reád az Istennek! Megengedi, hogy megsanyargasson az ellenség, míg szükségét látod annak, hogy kiálts. „Közel van az Úr minden Őt hívóhoz.“ Meghallgat, segít, csodákat láttat veled, ha hiszel. Ha még mindig nem maradsz Nála, újabb gondokat, bajokat, szenvedéseket enged meg az életedben. Azt akarja, hogy meglásd a magad tehetetlenségét, bűnös voltát és meglásd, hogy a világ „idegen föld“ számodra, — Egyiptom, — ahol nem szeretnek téged igazán. Látod most már a Golgothát? Isten Fia úgy szeret téged, hogy az életét adta az üdvösségedért. Ha reá bízod magad, kezébe veszi a kezedet. Vezet. Az út a pusztán keresztül viszi, de Ő veled van. Ha körülvesznek is a kísértések, a veszedelem el nem érhet. Mind jobban megismerteti veled törvényeit, a Néki szentelt élet gyönyörűségeit. Mindig kívánatosabbá teszi számodra a mennyei Kánaánt, ahová vezet. Ahol majd Vele lehetsz, nyugalomban, boldogságban, örökkön-örökké.

Ez a célja veled Istennek. Így van gondja rád. Engedsz-e Néki?

## Imádkozva szolgált.

»Erősítsétek meg szíveteket...»mert igen hasznos az igaznak buzgóságos könyörgése.« Ennek a két igének igazságát tapasztalta meg életében egy fiatal ápolónő.

Előkelő, gazdag családba került a ház beteg úrnője mellé. Mielőtt elindult otthonról, térdre borult Megváltója előtt és azt kérte buzgó imájában, hogy adjon neki erőt hivatása betöltéséhez és tegye áldássá új munkahelyén. Eltűnt szívéből a szorongó érzés és örömmel indult útnak.

Az állomáson kocsni várta, azután hóval fedett szántóföldek mellett vitt el az útja és a távolban feltűnt a hatalmas kastély, ahol a szolgálat várt reá. Vajjon könnyű, vagy nehéz lesz az? Mi vár reá a büszke falak mögött? Nem az ápolás nehéz munkájától félt, szíve azért dobogott hevesebben, hogy bizonyosságot tud-e tenni ebben a környezetben is Megváltójáról, akitnek a szolgálatára adta oda az életét. Mély sóhaj hagyta el ajkát, azután szégyenkezve emelte tekintetét az ég felé: »Óh, én kicsinyhitű! Miért is aggodalmaskodom? Megváltóm, Te velem leszel, megőrzöl és megadod az erőt, hogy meg ne tagadjalak.«

A fiatal ápolónő szeretettel, nagy gyöngédséggel vette körül a beteget, akit reumás fájdalmak kínoztak, s a régóta tartó betegség türelmetlenné, zúgolódóvá tett. Kifogásolta az ételeket, türehetlen volt a szoba hőmérséklete, panaszkodott, ha fia, a családnak még egyetlen élő tagja, nem érdeklődött eléggé hogyléte iránt, s szinte durva volt, ha kívánságait nem abban a pillanatban teljesítették. Reggeltől-estig nem volt nyugta mellette az ápolónőjének, sőt gyakran éjszaka is heves csengőrázás

ébresztette fel álmából. Hogyan tudott volna ilyen körülmények között csendes, türelmes, örvendő szívvel szolgálni, ha nem Attól vette és kapta volna az erőt, Aki bőséggel adja azt azoknak, akik hittel Őhöz fordulnak. Egy este, amikor a beteg kívánságainak teljesítésébe már nagyon belefáradt, azzal a kérdéssel fordult betegéhez, nem olvashatna-e fel valamit a Bibliából, valamit, ami megvigasztalná és megerősítené? »Miattam!« — volt a barátságatlan válasz. De nem vesztette el kedvét, kinyitotta a drága könyvet és attól kezdve esténként, mielőtt pihenésre tértek volna, olvasott a Bibliából. Lassanként a beteg annyira megszokta ezt és láthatólag is annyira megnyugtatta Isten Igéje, hogy maga kérte, olvasson belőle. Óh, hogy tele volt a szíve hálával ezért az imameghallgatásért! És könyörgött tovább a beteg lelki üdvéért. S nem hiába könyörgött.

Egy éjszaka ismét heves csendetés riasztotta fel álmából. Amilyen gyorsan csak tehetett, magára vette ruháját és ott állt a beteg ágya mellett. Ez kíméletlen szavakkal fordult feléje, hogy nem törődik vele s nyugodtan alszik, amikor ő mozdulni sem tud a fájdalomtól. Csillapítót kapott, s a poharat, miután tartalmát elfogyasztotta, az ápolónő felé dobta. A pohár csörömpölve tört össze, de szó nélkül felemelte az üvegdarabokat s mikor úgy látta, hogy a beteg kissé megnyugodott, átment a maga szobájába. Könnyes szemekkel mondott el mindent a történetből Megváltójának s érezte, megkapta az erőt, hogy hűséggel tudjon szolgálni tovább.

Reggel szeretettel, barátságos mosollyal köszöntötte betegét. S most történt meg az, amit elgondolni sem tudott volna. Úrnője

megfogta kezét, a szemébe nézett s azt mondta; »Igazságtalan voltam az éjszaka, de megbántam. Bocsássa meg és legyen segítségemre, hogy szívembe tudjam fogadni azt a Jézust, aki az erőt adta magának.«

S az ápolónőt megerősítette hitében az, amit ebben az esetben is megtapasztalt.

## Tud-e a mai, modern ember imádkozni?

Vajjon a modern ember életében nincsenek-e órák, amikor egyszerre minden, amit azelőtt olyan biztosnak látott, összetörik és amikor a modern, a maga szemében szinte Istenhez hasonló ember nem tud mást tenni, mint a kezét imára kulcsolni?!

Egyik ujságban, a technika nagy embere, a híres világrepülő Bertram beszéli el rettenetes útját az ausztráliai pusztában. Gépészkeénytelen volt az ausztráliai sziklaparton kényszerleszállást végezni. A tengerpart mentén embereket kerestek. Minden fáradozásuk eredménytelen maradt. Végül a repülőgéphez csatolt gondolából csónakot készítettek és így indultak útnak a tengeren. Végre egy gőzhajóval találkoztak. Ez azonban nem vette észre a kicsiny csónakot. Tovább haladt.

Bertram később így beszéli el az esetet: »Kétségbeesetten integettünk akkor is, amikor a láthatáron már csak a gőzhajó füstosztlánya látszott. A gépész mellettem állt. Automatikusan mozgatta a fehér zászlót, s mereven nézett az eltűnt hajó után. — A messze távolban csak a tenger hulláma látszott és ő még mindig integet, Durva nevetés hagyja el az ajkát: »Isten, te fogsz megőrizni bennünket? Te?«

Társam eszét vesztette! — Ez a vég.

Tovább evezünk.

Éjszaka volt. A déli tenger csodálatosan szép égboltozata felettünk. A tenger csendes, csónakunk könnyen siklik a part mellett.

Két ember, teljesen magára hagyatva a végtelenben. Két ember egyedül — Istennel.

Tizenhat napig voltunk így. Hogy lesz tovább? Messzire hatoltunk a pusztában. Kormány nélkül álltunk. Erőnk végetért. Már alig eveztünk. Vízkészletünk még három-négy napra, ha elegendő. Amióta a hajó elhaladt mellettünk, útítársamra nem számíthatam: beteg, akarat nélküli báb volt. Hogyan találjuk meg a szabadság útját?...

Megtaláltam az egyetlen utat: Imádkoztam. Életünket letettem Isten kezébe. Nem ültem ezután sem ölbetett kezekkel, tétnül, de hagytam, hogy egy magasabb hatalom állítson munkába, s vezessen. Hosszan imádkoztam. Bajtársam is velem. És a következő harminc nap alatt, amelyet szabadságunkig még a vadonban töltöttünk, az imádság volt egyetlen támaszunk. Ez segített, amikor társam állapota napról-napra rosszabbodott és teljes idegösszeroppanás következett be. Az imádság őrizte meg és tartotta vissza kétségbeesett állapotában az utolsó lépéstől.»

\*\*\*\*\*

Az igazság nem kevésbé marad igazság akkor is, ha botor kételkedők nem fogadják el azt.

Borke Alwin.

A hit az egyetlen hatalom hegyek eltávolításához, nehézségek legyőzésére, s a lehetetlennek lehetségessé tételére.

Hudson Taylor.

## Az igaz hitről.

Már egy fél órája beszélgettem vele. A beszéd alatt egyre világosabbá lett előttem, hogy ez a férfi teljesen Isten nélkül él a világban. S amikor az ördögről kezdtem beszélni, egészen haragos lett. Olyan igazi világi volt, nem jobb és nem rosszabb az emberiség millióinál. Az örök üdvössége miatt soha még nem izgatta magát. Megpróbáltam újra felvenni a beszélgetésünk fonalát, s a megtérésről kezdtem szólni. Indulatosan állt fel: »Ön engem istentelen ateistának tart. Vegye tudomásul, hogy nem vagyok az, én hiszek Istenben és ez elég.«

Most már komolyra fordult a dolog. »Igen« — válaszoltam, »igaza van! Ez az általános hit épen elég arra, hogy önt minden bűnével együtt a pokolba juttassa.« »Hogy érti ezt?« »Ilyen hite az ördögnek is van. Az ördög is tudja, hogy Isten létezik. Az ördög nem istentagadó. S ön ugyanazt a bűnt követi el, mint az ördög. Tudja, hogy van Isten, de nem tiszteli. Ismeri Istent, de az Ő Igéjét és szabadítását szélnek ereszti.«

Az üdvözítő hit egészen más. Hadd álljon előttünk főbb vonásai-ban.

Az első ismertető jel: az ember a szent Isten jelenlétének tudatára ébred. És mert Isten világosság és igazság, ezért először is önmagát látja meg helyes megvilágításban elveszett embernek, akinek élete beszennyezett ezer bűnnel, megkötözött százféle átkos szokással, szenvedéllyel. Megtanul Pál apostóllal így szólni: »Óh, én nyomorult ember, kicsoda szabadít meg e halálnak testéből?«

A második ismertető jel, hogy a szem megnyílik Jézus számára. Jézust sokan tartják kiváló embernek, idealistának, vagy vallási zse-

ninek. Ennél mélyebbre azonban nem jutnak. Az igaz hit Jézus Krisztusban Isten Fiát, a bűnös ember Megváltóját ismeri meg, aki meghalt a kereszten. Megtanulja szeretni a fájdalmak emberét, a töviskoronás, megvetett Királyt.

A harmadik ismertető jel az, hogy a bűnös ember ennek az Ur Jézusnak adja át egészen magát. Meghallja a Lélek hívását és enged, hogy az Istenhez vonja. Hozzátér teljes szívéből. Isten békessége beköltözik a nyugtalan szívbe, a Szentlélek elpecsételi és bizonyosságot ad. Tudja, hogy Isten gyermekévé lett. A bűn elkövetését szégyennek tartja, s Isten Igéje lesz mindennapi kenyerévé. A szív lerakja imádságban minden terhét az Atya előtt.

### *Minden újjá lesz.*

Ez az igazi üdvözítő hit.

A golgothai keresztet és Isten szent atyai szívét el is utasíthatjuk. De el fog jönni a nap, amikor minden, minden térd meg kell, hogy hajoljon előtte. Azok, akik most nagy dolgokat visznek véghez és büszkén járnak erejük tudatában, bíznak az elért dicsőségben, — reszketni fognak. És lesznek olyanok, akik számára ez a nap örömet hoz. Akiket Isten magasztalhat fel.

Hol lesz a mi helyünk? — Ott, ahol ebben az életben álltunk. Óh, menjünk a Kereszthez!

\*\*\*\*\*

Igazi közösség Istennel nem hideg »szentté« formálja az embert, aki önmagával meglegedetten, szeretetlenül fordul el a világtól. Nem, épen az Istentől távol élő világot viszi papi lélekkel Isten elé és szolgál segítő, mentő szereppel bűnbemerült embertársainak.

## MÉGIS.

Milyen sokat kellene hinnem,  
s mily keveset hiszek.  
Mily keveset kellene vinnem,  
s mennyi terhet viszek.

Egyedül Rá kellene nézmem  
s magamra révedek.  
Ragyog a cél viharban, vészben,  
s hányszor eltévedek.

Mégis — elcsüggedjek, megálljak?  
Miért csüggedjek el?  
Hisz olyan keveset hiszek még  
s már az is felelem.

Mint minden én nyomorúságom,  
nagyobb a kegyelem.  
Ebben hiszek, s szemem bűnbánóp  
megint Ráemelem.

Kis hitet, hogy megerősítsen,  
míg többről többre nő  
s egész a célig elsegítsen:  
hatalmas Isten Ő.

*Belák Erzsébet.*



## Békesség Istennel.

Milyen könnyen megzavarható  
az Istennel megbékélt szív békes-  
sége. A bűn a lelkiismeretet meg-  
sebzi. Ez a világ a mindennapi  
életed számára annyi nyugtalansá-  
got, gondot és kellemetlenséget  
hoz. Mire észreveszed, szíved bé-  
kéje megzavartatott, fáradt és ösz-  
szetört lettél. Vajjon békességed  
nem csupán magad áttatása volt,  
képzeldés? Ha úgy látod, hogy  
szíved békessége elveszett, tanul-  
d meg: Istennel való békesség nem  
érzelem, hanem a hitnek állapo-  
ta. A békesség alapja nem ben-  
ned van, hanem abban, hogy Krisz-  
tus megbékéltetett bennünket Is-  
tennel. Ez a tény megáll és nem  
függ szíved állapotától, érzelem-  
világodtól.

## Csak egy mosoly.

Egyik kórház kórtermében be-  
teg gyermek fekszik: sötét és zár-  
kózott. Sok nehezét tapasztalt már.  
Szülői elhagyták. Az utca gyer-  
meke volt és gyakran bántalmaz-  
ták. Végül kórházba került. Nem  
lehetett belőle semmit sem kiveni.  
Hiába igyekszik az ápolótest-  
vér hozzá barátságos, szelíd lenni,  
minden közeledést kerekén eluta-  
sít. Végre egyik este a gyermek az  
ápolótestvért kérte. Megkérte,  
hogy üljön az ágyára. Tekintetét,  
amely annyi fájdalmat sejtetett,  
a testvére irányította, s nagyon  
csendesesen, halkán, egyszerűen így  
szólt: »Tessék rám mosolyogni!«

Ez a mi feladatunk, amelyet  
ez a kis gyermek olyan jól elta-  
talált; ezt várják tőlünk embertár-  
saink: hitből, reménységből, sze-  
retetből fakadó mosolyt!



Amikor egyszer ifjú koromban  
igen elcsüggedtem, egy barátom  
azt mondta: »Elfelejtetted, hogy  
minden gondodat Reá kell vet-  
ned?« Reményvesztetten így kiál-  
tottam: »Épen ezt szeretném, de  
a terhem túlságosan nehéz, le-  
nyom, s nem tudok szabadulni tő-  
le.« Barátom nevetett. »Nem az  
van megírva, hogy tedd le a gon-  
dot, hanem: *vesd!* Ha valaki ne-  
héz követ akar elvetni ma-  
gától, teljes erejét összeszedve  
lehajol, s nagy lendülettel dobja el  
a követ.« Mennyire igazza volt. El-  
vetni a gondot teljes határozott-  
sággal, teljes akarattal, teljes erő-  
vel. Vetni! Isten szívére tartozik  
minden gondom. Ha magam gör-  
nyedek alatta, szétmorzsol. Isten  
magára akarja venni. Miért kétel-  
kedem, miért késlekedem. »Ki fel-  
hőknek, s a szélnek Utját kiren-  
deli, Az majd vezérli lépted, Mig  
útját meglesi.«

## KÜLMISSZIÓ.

## Nehézségek Japánban.

Móziann misszionárius írja: Ujabbán valamennyi egyházköz-ségben felényire csappant a templomlátogatók száma. Különösen szomorú a vasárnapi iskolák helyzete, mert számos iskolában a tanító vezeti a keresztyén-ellenes mozgalmat is. Azelőtt a külföldieket utánozták; ma a hangos nemzeti lelkesedés elvet minden amerikai, külföldit, s így a keresztyénséget is, amelyben külföldit lát. Számos középiskolában megszüntették az angol nyelv tanítását, ami jellemző a mai időkre. Az amerikai missziói iskoláknál alkalmaztak 450 nem keresztyén tanítót. Mivel az állam csak olyan iskolát ismer el, amelyben hittan-tanítás nincsen, több missziói is-kola a hittanítás helyett az il-lentan tanítását vezette be.

Ma nagy gyűléseken tárgyalják, hogy Japán összes keresztyén gyű-lekezeteit egy nagy egyházba e-gyessítik. A belügy- és kultuszmi-nisztérium is sok kellemetlenséget okoz. Egyes járásokban prédikál-ni csak külön hatósági engedéllyel lehet.

A japán események úgy fejlőd-nek, hogy a missziói munka ismét nehézségekbe ütközik.

Hálásak vagyunk — írja Mózi-ann személyes munkájára vonat-kozólag —, hogy a mi kis Izsika-va gyülekezetünk templomot épít-hetett. Ugy a templom, mint a paplak elkészült Hariokhiban és a missziói segédmunkás már be is költözött. Ha Isten akarja, az új helyiséget evangélizáló órával nyitjuk meg. Bibliaórákat pedig úgy az új, mint a régi helyiségünkben tartunk, ezentúl egyszerre két hely-lyen is Hariokhiban. Az Ur csö-dálatosan megsegített mindedig.

**Kínából** érkezett az alábbi hír-adás: Az Ur megáldotta az ideitermést, gazdag rizsarató volt, s így megszűnt az éhínség. Csö-dálatosan keresztyénített Isten ezen a nehéz időközben bennünket, Jóllehet a keresztyének közül is többen haltak meg a hiányos táplálkozás miatt, de halálukban is bizonyosságot tettek Jézusról és ar-ról, hogy Őbenne békességük, üd-vösségük van. Az éhínség miatt sok betegség, járvány volt váro-sunkban, de az Ur kegyelmesen megőrizte bennünket, s kínai se-gítségünket is komolyabb bajok-tól.

\*\*\*\*\*

## Öröm a mennyben.

Ha egy császár, vagy király trónjáról leköszönne, a világ minden népe csodájára sereglének. A mennyben azonban valószínűleg nem lenne különösebb jelentősége. De ha valaki bűnét bánva meg-tér, azt azonnal hírüldják az ég-ben. Ott öröm van a bűnös ember megtérésén. Ott egészen máskép látják a dolgokat, mint itt. Amit mi nagynak látunk, a mennyben kicsiny, s ami előttünk jelentéktel-lennek tetszik, odafent nagy ér-tékkel bír.

\*\*\*\*\*

## Előfizetési felhívás.

Szeretettel kérjük kedves Olva-sóinkat, hogy a lejárt előfizetése-ket megújítani szíveskedjenek. Emlékeztetőül mostani számunkra ráteesszük még az „Előfizetése le-járt” bélyegzőt, a következő szá-mot azonban már csak azoknak küldhetjük el, akiktől az előfize-tési díjat időközben megkaptuk. A lap előállítási költségeire való tekintettel az előfizetési díjak pon-tos beküldését minden kedves Ol-vasónktól ismételten kérnünk kell.

## TUDAKOZZÁTOK AZ IRÁSOKAT.

*Jan. 16. Luk. 6:1—11. I. Móz. 19: 1—7, 9—14.* A megcsontosodott farizeusok a szombat megtartását is csupa külsőséghez kötötték, s megbotránkosztak abban, hogy Jézus a külső formákat nem tartja olyan tiszteletben, mint ők. Azt pedig nem vették észre, hogy az új formákban új tartalom is van: a szeretet. Nem kellett-e megengedni az éhes tanítványoknak, hogy szombaton is egyenek a kalászból, mint ahogy az hétköznapon meg volt engedve? S nem kellett-e a megszáradt kezű embert meggyógyítani, ha szombat volt is? Bizony, a szeretet parancsa előbbrevaló a törvény külső megtartásánál.

*Jan. 17. Luk. 6:12—35. I. Móz. 19: 15—29.* Jézusnak a tanítása is egészen más, mint a farizeusoké. Nem az emberi érdemeket, előnyöket emeli ki, mint az üdvösség elnyerésének az útját és módját, hanem alázatosságot és önmegtartózkodást. Kemény beszéd volt ez sokak számára, de akik befogadták, azok igazán boldogokká lettek. S még nagyobb boldogság, még nagyobb öröm elnyerésére nyertek ígéretet, amely majd odafönn, a mennyben lesz bőséges jutalmuk.

*Jan. 18. Luk. 6:36—49. És. 61:1—6.* A természeti ember mindent elvár embertársaitól, ami neki jól esik: szeretetet, tiszteletet, irgalmat, megbocsátást, segítséget, anélkül, hogy ő maga hajlandó volna mindent megadni a másíknak. Pedig csak az kapja meg ezeket másoktól, aki először maga ad. Isten is ad, mielőtt tőlünk valamit kívánna. Ideadta Szent Fiát, s Őbenne a bűnbocsánatot, kegyelmet, üdvösséget. Ingyen adja, de ha elfogadjuk, nem tehetünk egyebet, mint hogy mi is adunk, odaadjuk a szívünket, önmagunkat.

*Jan. 19. Ján. 2:1—11. Róm. 12:7—16. Ján. 1:43—51. I. Kor. 2:6—16.* Isten titkos bölcseségének megismerésére nem elég az emberi értelem és műveltség, mert azok előtt elrejtett dolog marad. Csak Isten Szentléleke taníthatja meg az embert annak megértésére. A Szentlélek pedig azokhoz tud szólni, akik befogadják bizonyosságtételt, amellyel Jézusra, a Megváltóra mutat. Aki a Megváltót hittel befogadja, azt a Szentlélek mindig mélyebb és mélyebb vezeteti Isten titkos gondolatainak megértésében. Az előtt mindig több és több drága lelki aján-

dék tárul föl, amelyet Isten az ő számára is elkészített, s amelyet csak el kell fogadnia.

*Jan. 20. Zsolt. 71. I. Móz. 22:1—8.* A szoltáriró, úgy látszik, nagy szorongatásban, sok szenvedés között van, de azért nem esik kétségbe, hanem Istenhez fordul. Nem csak bizik benne, hogy megszabadítja nyomorúságából, hanem már előre is hálát ad és magasztalja az Urat. Réá bizza magát egész életére és tudja, hogy öregségében, erőtelenségében sem fogja elhagyni.

*Jan. 21. Luk. 7:1—17. I. Móz. 22: 9—19.* »Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.« (Máté 28:18.) mondja a tanítványoknak Jézus, mikor feltámadása után készül fölmenni a mennyei dicsőségbe. De hogy milyen nagy hatalom adatott néki, az már itt a földön jártában, egyszerű, alázatos külsőségei alatt is meglátszott. Hatalma van a betegség fölött, sőt a halál fölött is. Gyógyít és föltámaszt egyetlen szavával. Te Őhozá fordulsz e betegségben, vagy szeretteid betegségében, s az Ő kezébe teted-e le életedet és haláloedat?

*Jan. 22. Luk. 7:18—35. I. Móz. 28: 10—22.* Milyen gyárló is az ember, még a legkiválóbbnak látszó is! Még Keresztelő János hite is meg tudott inogni, mikor az ő sorsa, aki olyan hűséges volt, nehézségre fordult. De milyen nagy szeretet nyilvánul meg Jézus szavaiban, mikor ahelyett, hogy ezen megbotránkosznék, vagy Jánosnak szemrehányást tenne, nagy elismeréssel szól róla, mint legnagyobb próféta-ról.

*Jan. 23. Luk. 7:36—50. I. Móz. 32: 1—12.* Mi az oka annak, hogy Jézus a bűnös asszonynak sok bűnét könnyebben eltörölhette, mint Simon farizeusnak a keveset? Bizonyára az, hogy a bűnös asszony látta és bánta a bűneit, s Jézus lábaihoz hozta őket, a farizeus pedig, ahelyett, hogy a maga bűneit látta volna, csak annak az asszonynak a bűneit hánytorgatta magában. A bűnbánat viszi az embert Jézushoz, s a tőle nyert bűnbocsánat ébreszti föl a szívben az iránta való szeretetet. Jézust szeretni, s magunkat halálból Neki adni: ez az üdvösség.

*Jan. 24. Luk. 8:1—15. I. Móz. 32: 22—31.* A magvetőről szóló példázat egyike a Biblia legismertebb helyei-

nek, úgy, hogy sokszor már egészen könnyedén elmegyünk mellette, mert hiszen nem mond nekünk semmi újat. Pedig jó volna azon gondolkozni, hogy vajjon igazán azok közé tartozunk-e, akik az Isten országának titkait értik, és mindig jobban és jobban igyekeznek beléjük hatolni, nem emberi okoskodással és boncolgatással, hanem alázatos gyermeki szívvel, amely helyet enged magában a Szentlélek munkájának.

*Jan. 25. Luk. 8:16—25. II. Kir. 5:1—19.* Felelősségteljes dolog Isten Igéjét hallgatni, mert az Ur egykor számon fogja kérni tőlünk, hogy, hogy hallgattuk. Ugy-e, hogy meggazdagodtunk általa, vagy úgy, hogy még koldus-szegényebbekké lettünk, mint amilyenek voltunk? Mert, aki befogadja az Igét, az mindig többet kap, aki pedig elutasítja, annak a szíve mindig keményebb, az élete mindig boldogtalanabb lesz, egészen a teljes elcsőtétésig. Akik az Igét befogadják, és Isten akaratát cselekszik, azokat vállalja Jézus az Ő atyafiainak.

*Jan. 26. Máté 8:1—13. Róm. 12:17—21. Ján. 4:5—14. Róm. 1:13—20.* Az ember eredeti, bűnös természetének a legmélyére vágnak ezek az Igék. Mi természetesebb az embernek, mint jőért jóval, gonoszért gonosszal fizetni? Hány ember van olyan is, aki a jóért is gonosszal fizet! De gonoszért jóval fizetni, ez egészen természetellenesnek tetszik még az átlag jó, és tisztességes ember szemében is. S Isten mégis ezt kívánja tőlünk. Igen, épen ezekben a próbákban tűnik ki, hogy mennyire lehetett már Krisztus úrrá az életünkön. Meg tudtuk-e már valószínűsíteni, hogy: »élek többé nem én, hanem él énbennem a Krisztus?« (Gal. 2:20.)

*Jan. 27. Zsolt. 73. I. Móz. 33.* Nem háborgott-e már a te szíved is, mint a zsoltáríróé, ia hitetlenek jó szerencséje fölött, míg magadat és más hű keresztyént sok szenvedés között látál? Bizony, megközelít mindnyájunkat ez a kísértés. S hol az orvosság, hol a védelem? Bemenni az Isten szent helyébe, minden gondunkat Őreá vetni és megérteni, hogy a hitetlenek szerencséje csak ideig-óráig való, de Isten gyermekeinek boldogsága örökkévaló. Megvan itt a földi életben is, még a

*Jan. 28. Luk. 8:26—39. I. Móz. 35:1—15.* A test bármily gyöttrő betegségének meggyógyításánál fontosabb és nagyobb jelentőségű a lélek gyötrelmes betegségének, az ördögtől való meg-

szállottságának a meggyógyítása. Ez olyan betegség, amely a testet és a lelket egyaránt tönkreteszi. Az ördög még Isten gyermekeit is megkinozza kísértésekkel, a hitetlen emberrel pedig kénye-kedve szerint bánik el. De általában véve még a hitetlenek lelkében is él a jóra való hajlandóságnak egy-egy szikrája, csak az ördögtől teljesen megszállottak lelkéből szorította ezt ki a bűn annyira, hogy a legborzalmasabb testi és lelki gyötrelmeknek vannak kitéve. S Jézus még itt is tud segíteni. Micsoda isteni hatalom és isteni szeretet!

*Jan. 29. Luk. 8:40—56. Ef. 1:1—14.* Hogy halmozódnak össze az Ur életében a legsúlyosabb teendők! Mikor egyik beteg ágyához siet, feltartóztatja a másik beteg, s míg ezt meggyógyítja, addig amaz meghal. De Jézus szeretetének és hatalmának ez sem veigátát, Ő a halálnak is Ura, s a halott leányzó feltámad. S mindenütt a hitre felel. »A te hited megtartott téged« — mondja az egyiknek. »Ne félj, csak higgy és megtartatik«, szól a másikhoz. Testi és lelki megtartást hit által nyerhetünk.

*Jan. 30. Luk. 9:1—17. Ef. 1:15—23.* Jézus egyik fontos feladatának tekintette földi életében, hogy tanítványokat neveljen magának. Hiszen azoknak kell majd folytatni az Ő munkáját. A nevelés nem csak elméleti volt, hanem gyakorlati is. Nem csak tanításait kellett hallgatniok a tanítványoknak, hanem személyesen is bele kellett állniok a munkába. Jézus küldte ki őket, Őhozá kellett visszatérniök, hogy számot adjanak munkáikról. Ma is csak az a munka lehet áldott, amelyre Jézus küldte ki a tanítványokat, s amely folytonosan az Ő felügyelete és vezetése alatt áll. Mily jó, hogy az isteni Mester beváltja ígérését: »Imé, én ti veletek vagyok minden napon, a világ végezetéig.« (Máté 28:20.)

*Jan. 31. Luk. 9:18—27. Ef. 2:1—10.* Jézus jól tudta, hogy neki a keserű kelyhet is ki kell ürítenie, s a gyötrelmes halál szenvedésén átmennie. Tudta, hogy ezzel szerzi meg az emberek számára a váltságot. Sem tanításai, sem csodatételei, sem szeretetének egyéb megnyilatkozásai nem voltak erre elegendők, a kereszthalálra volt szükség. S készült is erre egész földi élete alatt. De tanítványaira is azt az örökséget hagyta, hogy meg kell halniok, nem ugyan testi halállal, hanem önző életüktől való teljes elszakadásnak lelki halálával.

Vargha Gyuláné.